

Szeged, 1891 – Szeged, 1951. február 23.

Az elemi iskola hat osztályának elvégzése után a kádárszakmát sajátította el. Kádársegédként dolgozva belépett a szakszervezetbe, majd 1910-ben a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba is. Az első világháborúban katonaként szolgált, a Tanácsköztársaság alatt vöröskatona volt. Az 1920-as években kiváltotta az iparendélyét, és mint önálló kádermester dolgozott. Tagsága az MSZDP-ben folyamatos volt; 1935. július 16-án a szegedi szervezet végrehajtó bizottságába is bevonták. Az 1939. évi országgyűlési választáson az MSZDP listás jelöltje volt Szegeden, illetve Csongrád vármegyében. Mindig a párt baloldalához tartozott; egy 1943. február havi rendőri jelentés „a szociáldemokrata pártszervezet vezetőségébe beválasztott tizenhat kommunistának tekintett személy” között említi. A német megszállás után, 1944 tavaszán Ricsére internálták. Szülővárosának októberben történ felszabadítása már otthon érte. Azonnal bekapcsolódott a város politikai életébe. Belépett a Magyar Kommunista Pártba, tagja lett Szeged ideiglenes törvényhatósági bizottságának és a gazdasági bizottságnak. November 10-én az MKP helyi vezetőségének is tagja, az agitációs és propagandaügyek felelőse lett. 1944. december 16-án megtartott népgyűlésen választották az Ideiglenes Nemzetgyűlés szegedi képviselői közé. Az 1945. novemberi választásokon már nem indult, a helyi politikai életben sem találkozunk nevével. Utolsó munkahelye a szegedi erdőgazdaság volt.